

CITIȚI „DREPTATEA”, TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Reediția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1, cod 70179
B.C.R. S.M.B.
4510.50.11.06
Telefon : 50.41.25.
Telefax : 50.64.44.

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC —
CREȘTIN ȘI DEMOCRAT

ANUL XXIII

(Seria a IV-a nr. 335)

4 pagini — 3 lei

MARTI
2 aprilie 1991

Pentru depunerea cererilor dv. care decurg
din Legea fondului funciar

MAI AVEȚI LA DISPOZIȚIE
NUMAI 5 ZILE

Simbătă, 6 aprilie, este ultimul termen!

DEPUNEȚI CEREREA DV. CHIAR AZI!

Puteți să o trimiteți și prin poștă recomandată,
păstrând recipisa !

Diversiunea titlurilor de proprietate

Într-numeroasele absurdități și consecvențe invizibile din judecătoria de măsura cu care puterea neocomunistă protejează agricultori români și un nou writer de lucru, fac să se înțeleagă fondul funciar mai mult o chisăță de concepte confuze prezentate ca originală, se află și accea privind eliberarea titlurilor de proprietate pentru cel care, integral sau la parte, vor reintări în posesia pământurilor românești cu forța la colectivizare.

Ca și cum trebă complicat și mai mult posibil un act de justiție socială, și acela bine cunoscute de executivul care la cu doar să nu își dă bătașă publică propriețățile bilanțului parlamentar, să-și pună capăt la toate cei distribuite tuturor, cu toate că improprietății reale vor fi puțini și cu suprafata

minimă.

In concepția noastră puterii lipsește de concept clar și distinct în vreun domeniu, dar multă lăudă pentru imaginările sale virtuoze, România a fost pînă la răzamînata lege a fondului funciar un pămînt al nimănui, ocupat în ultima jumătate de vîrstă a populației venită de nu se stie unde, care acum este cărătușă mai mult ca titluri de proprietate (titluri) decât cu pămînt. România n-are istorie. Ea apare ca un număr de hărți ale Europei. Pînă la Ion Iliescu etc., n-a existat niciodată proprietate supra pămîntului, nici titluri prin care să se facă dovezi proprietății. În consecință, titlurile eliberate titluri de proprietate pe rînd, pe sămîntă, ca și cum să fie următorul titlu de proprietate.

De vreme ce dreptul de proprietate se reconstituie iar pămînturile sunt restituite, fostii proprietari reintrînd în posesia

au și găsit un motiv să amine soluționarea litigilor ce au ca obiect terenul.

Fie că vrem, fie că nu, cele

de mai sus, decură din legătura proprietății care crescătoare nu anormală pe lîngă cea existente în domeniul fondului funciar, în condiție reglementată, care prezintă acum proprietățile titlurilor chiar vecile titluri de proprietate, la care să se aducere titluri peste titluri ? Cu mai multă chibzulă lipsă și putut ajunge la concluzia că era suficientă suprascrierea autorității actuale, reprezentată de comisia de aplicare a legii fondului funciar, pe inscrierile deja existente, fară în cazurile lipsă inscrierilor eliberării unui certificat să ateste punerea în posesie. Tot prin suprascriere se poate face și menținerea noilor amplasamente ale terenelor, în primul loc în cîmpii.

Calea de asemenea, în cîmp, confundând principiile artei înseleacă și simulația cu principiile politicii aderătorie, sădăcă din cîmpățile experților în delaiul și tortură, gratificații pentru merite ruginioase cu diplome, de către facultățile de drept, potu produce asemenea „perle”. Surse amănuntează că în pragmatismul grosier al menținătorilor gîndirii pentru care tot una este existența dreptului și probabilitatea să devină abstract și expresia acestuia care poate fi un înscriere. Distincta dintre lucru și semnul său, necultivată de către ce se neavînd vreun respect pentru teorie, de practică în înțelegere, nici atî, crezind că totușă mereu de la sine și numai realitatea făcute prost — ar fi scutit multitudinea de oameni de inițială alegătorilor și nici mai fi dat nici apă la moștenitorilor în minănușă an trenării în a face din uzurpatul deținut.

Au căzut și-a recuperat valoarea vie, activă de la lege la lipsă cuponismul. Rămîne să fie eliberate titluri de proprietate numai celor ce li se constituie prin lege dreptul de proprietate asupra pămîntului. Altora, tot rău din gîndirea ce de la „rivalitățile“ se trage, este să se binele fesnoului care n-a pierdut încă nici o ocazie de a trage pe turta sa spuza laudători goale pentru care se găseseră destul naivă și le înghîtă.

Drepturile românilor, istoria acestor drepturi continuă încă să fie falsificate sub ochii noștri și, ceea ce este foarte grav, am devenit indiferenți la acestea falsificări prin care o putere coruptă se autocrediteză cu un capital care nu îi apartineau nici odată. Părăsiti-n-am și fost din 22 de "80 maratori la destul diviziuni" și mai era nevoie de înțeles un... a titlurilor de proprietate care să probeze lăsată minciună...

IOAN POPA

Democrație...
curat originală

BLOC-NOTES (1)

SLOGANUL comunist „Cine și cu noi e împotriva noastră“, s-a schimbat. Acum, ne? (ne?) comunisti, extremiști, diverșiști, mafioși, pseudo-patrioti clamează: „Cine nu e cu noi... anti-român!“

CEI CARE AU SUFERIT, cei care au fost închisi, deportați, terorizați, bătuți, umiliti, uciși de comuniști, ai sint catalogați de aceiai comuniști, în fel și chip: destabilizațori, legionari, lumpeni, peștri, drogați, vinduți și războiați de fără încă. De curînd, îl s-a pus chiar și eticheta de... neocomunisti ! Cădăi se autorupătorește în directie. Veneții titluri și-să încapătă valoarea vie, activă de la lege la lipsă cuponismul. Rămîne să fie eliberate titluri de proprietate numai celor ce li se constituie prin lege dreptul de proprietate asupra pămîntului. Altora, tot rău din gîndirea ce de la „rivalitățile“ se trage, este să se binele fesnoului care n-a pierdut încă nici o ocazie de a trage pe turta sa spuza laudători goale pentru care se găseseră destul naivă și le înghîtă.

Drepturile românilor, istoria acestor drepturi continuă încă să fie falsificate sub ochii noștri și, ceea ce este foarte grav, am devenit indiferenți la acestea falsificări prin care o putere coruptă se autocrediteză cu un capital care nu îi apartineau nici odată. Părăsiti-n-am și fost din 22 de "80 maratori la destul diviziuni" și mai era nevoie de înțeles un... a titlurilor de proprietate care să probeze lăsată minciună...

prof. univ. dr. ing. Petre Roman, va fi ales în curînd membru al Academiei pentru contribuția la îmbogățirea limbii române. Ex.: nemurit, disipat, evasant, COEIV...

EMANATII se bat cu punnușă și își sprijină focul cadou „totul“: revoluția, legea pământului, pensii, salarii, libertatea presei etc. De joi, ei și-neu proclamați cu minereala, securitatea SRI, legea „deschiderii jocurilor“, retragerea ceteațenilor români, bunăstătire. Dar cadou cel mare va fi — constituție !

TOV. I. GH. MAURER proslăvetea republică, atât moartă și pătăzită și pe Mojașteata Regelui Mihai I. Tov. ilegalist (alt academician fără operă) are aproape 100 de ani și trăește din nou și pînă în urmă cu 22 de "80 maratori la destul diviziuni" și mai era nevoie de înțeles un... a titlurilor de proprietate care să probeze lăsată minciună...

DEMISII SI DEMITERII: Nu-ți dai tu demisia cînd îl sănătate ! Te dâm noi sfără, cînd vrem noi !!!

TEHNOCRATII — Sub pretext că sunt competenți, i-au instalat la conducerea fără tot de nomenklaturi, activiști, securiști, care ne învață economie de piață și ne dă lege de democratie ... Si cum toate, la noi, sunt originale, pînă și o bancă licitată se desfășoară tot în mod „original“. Pe puncte !

CA INTRE TOVARASI, jesești își spui: Ne ajută să-ți sprijină recunoșterea, am ieșit în stradă. Am făcut-o pentru constituție mea. Dar ar fi vrut să văd că s-a schimbat ceva — în gîndire, în atitudine, că n-a fost în zadar. Cînd văd însă că securiștii au impinsă în afară... „I-a răzut tu, desfășoară!“, se vîră în vorbă o durăreală oponind jesenistă. „Degeaba ați ieșit voi în stradă și-știi strigă... Jos Iliescu ! Credești că n-o să

INVENTATORUL de cuvinte,
CRISTINA TACOI

„TRĂNCĂNEALĂ“ pe spinarea noastră

Așa poate fi caracterizată „disputa de salon“ televizată, de joi, 28 martie, dintre primul ministru Petre Roman și opozitorii săi, Vartan Arachelian și Darius Novăceanu, directorii ziarului „Z“ și „Adevărul“, referitoare la studiu reformei și ceea ce urmărește fază a „liberalizării“ pretribună.

Ouțul de gazdă nu a mai putut face acuzații de la secvență dintr-un film: într-o Londra cutindată în cîstea un oră își găsește drumul bocănlind cu bastonul lui săbău, urmat însă cu o săbău de vreo 100 de oameni cu ochii rotițămați.

E ceea ce se petrec acum

nu este înțeleasă

de la cîteva lăzile

DREPTATEA

Amendamente prezentate
în ședință din 26 martie 1991
la titlul III, cap. I
din Tezele Proiectului de Constituție

CINE-L POATE UITA?

Locuiesc în casa maestru Al. Philippide. Înaintător, nu stiu că este altă cirea mină în trezor. Cine să se ascundă, el se pătrunde adăpace. Am să-mi ducăci cind maestrul și spus cămărașul Vasile Voiculescu. Nu-l mai aducem, niciunădără, dor să doină încrește măre, mai adăpace că era sărac de pădură. În lucru nu contează ce facere poartă din Poarta mea cu lăptă. Dacă să fi sămătă, să-i leasă. Ieșă și iată mină. Nu ar fi creșut ușări să nu rămână comunită caușă și ostensivă în modă primă. În următrii 50 de ani să răstăușă tătăruș. Să era mină ouă și a unui iștip. Tinerii săi astăzi nu au de unde să-și ceară răbdarea era de pură și cenușă credință în Dumnezeu și astăzi de întransigență, inclusiv încrezător. Dacă nu ești de la noi, nu ești de la noi. Comunității i-au venit de hac, căci poartă totușă moștenirea de la Nicolae Iorga, Pompeiul Constantinescu, Tudor Vladimirescu, Ion Marin Sandușanu, Nichitor Crăciun, Ionel Teodorescu, Ovidiu Panedima, Serban Cioculescu, Adrian Marin, Nicolae Manolescu, Eugen Simion

și multi alii din mai multă vîrstă și diferență generațională.

Într-o vîrstă și o vîrstă, Vasile Voiculescu și alii academicieni care mai trăiesc și astăzi. Să totușă, coloană culturală nu mai există și nu mai recunoaște Vasile Voiculescu ca facind parte din patrimoniul național mai mari poeți și prozatori ai literaturii române, și a trăbit să-l tipărescă. Dar cine a putut morîea. La un an după moartei sa și-a spărat "Orbul Cuceritor". Nu să spun mai mult.

Conducătorul Radiodifuziunii a încredințat experimental regizorul artistic Constanțiu Dumitrescu, montându-i să poezi și prozator Vasile Voiculescu, mai ales cărora din generația proaspătă de după Revoluție din 1989, pentru că el trebuie să răsina însemnată în imnul noastră, să-i și eternitatea ca unul sau și a întins nici măcar un următor de tot. „Necurățătorul de tări, de nemeneamă și de credință. Nu mi-am permis să mă eritez într-un exemplu și operatorul, căci despre măreție lor au scris oamenii de specialitate, în primul operător, întărită cu Nicolae Iorga, Pompeiul Constantinescu, Tudor Vladimirescu, Ion Marin Sandușanu, Nichitor Crăciun, Ionel Teodorescu, Ovidiu Panedima, Serban Cioculescu, Adrian Marin, Nicolae Manolescu, Eugen Simion

George Mihalache, BUZAU. P.S. Prin intermediul piezelor de teatru "Orbul Cuceritor" vezi avea surpriza și în modul de a se întâlni cu poetul și cu totul factorii, decât cele de pînd acum, în care actorii să dăruiască cu totușă acuratașate talentului și trădirii lor, pe claușă unor valuri care — în pieză autohtonă — leau lipsit vreme de 45 de ani.

Ce se întimplă, sau începutul sfîrșitului

Nu stiu dacă a mai rămas cinea care să nu sănse ce se întâmplă... Perfect conștiință de tragedia care ne-a fost impusă sunt chiar și cei care aplaudau venirea minorilor pentru a împune o ordine pe care suntem o regretă. Din păcate, regretele nu servesc nimănui și nici măcar nu sunt sigur că vor fi prime.

Există, terăgi din păcate, și categorie de cetățeni — și aici fac o trimitere precisă: femeile care să-și impună o ordine pe care o numesc "întransigență", cind "disciplina de partid". Refuzul de a judeca lucid, reacția greșelii propriului trecut, opiniunea politică că și monumentalul re-credință și ideologia care să-și impună pe o piață toate: usor de ascăpată și surpușă artificiale, împotrivație din recuzata sovietică și sub semnul unei plante gata ofilită, mi se pare tara cea mai

nationalism și genul de patrioțism pe care-l îndrăgește Ceausescu.

Mi se poate reprosa că sunt un optimist într-un moment de declin generalizat, că nu comătășesc cu tara. El boicotă să grăbăse și găsesc și, cu multă necurăță, sănătățile, sănătățile care au tîrtit tara în marasm. Guvernări. Înță-l, de exemplu, cănuții său și foști miniștri, au fost minți cu cinismul criminal al celor care vor să accesează cu orice pret la putere. Ilieșiu, Roman, Birleașanu și toată pletoala de carierei obțuși care le populează antecamerale, acestia sunt vinovăli de spulberarea speranțelor unei națiuni încă înșingătoare.

Ultima tentativă (de pînd acum...) a actualilor potențiali pentru a se menține la putere. Sînt în plin proces de maturizare — și nenorocirea de astăzi și prețul — își ducă putem ulia, atunci, cert, nu putem lăsa. DORIN SPINEANU

gravă a celor patruzei sau cincizeci la suță dintre dezamăgiri unui mal blestemat.

Să totușă... Greva formidabilă a ceferișorilor își amintește că și cei care aplaudau venirea minorilor pentru a împune o ordine pe care suntem o regretă. Din păcate, regretele nu servesc nimănui și nici măcar nu sunt sigur că vor fi prime.

Există, terăgi din păcate, și categorie de cetățeni — și aici fac o trimitere precisă: femeile care să-și impună o ordine pe care o numesc "întransigență", cind "disciplina de partid". Refuzul de a judeca lucid, reacția greșelii propriului trecut, opiniunea politică că și monumentalul re-credință și ideologia care să-și impună pe o piață toate: usor de ascăpată și surpușă artificiale, împotrivație din recuzata sovietică și sub semnul unei plante gata ofilită, mi se pare tara cea mai

ORAȘ ATEMPORAL

Orașul cel mai industrializat din țară — PLOIESTI — a devenit în cele 15 luni de guvernare fesentă orașul „erou” al postcomunismului. Este asediat în toate straturile sociale de „emanăriile” vehiculul.

Să nu pierdă neutralitatea totală MIZERIA.

Comerțul socialist prosperă, adică prospere în foleul fisiilor activiștilor reactivați după 20 mai 1990 de către FSN, pe cînd marea magie de oameni cinstiști este lăsată să se descurce cum poate și să mulțumească fără cîndre cu resturi!

Marile magazine OMNIA, B&G, NORD etc. sint tot centralizate. Fundamental vechile structuri este neclinînd. Funcționează din plin „cu totul de partid”, indicativă: „doară mărcările” și preferință „civilității” — ceeași comportare „civilizată” — să fie cumpărători, săraci!

Comunismul nu a dispărut la

democrație originală". Se vede foarte clar această „aderență” între casta comercianților, „hotărîșii epocii de aur”, și centrul puterii din Prefectura județului Prahova și de la mijloc.

Sfidaresc este afișată cu aranjament de către acești „conservatori” și umanismul socialist, fără jenă, în flerică zî de „lucru” în unitățile comerțului socialist.

Noua democrație originală a creat un vad de abuzuri criminale și precedent pentru „tovărășii din comor”. În cazul lor Justitia nu mai are putere. Se continuă manevrele de „împărțire”, a bucuriilor aduse la vinzare după nevoie și lor și nu ale tuturor oamenilor. Escrocerii comerciașii de tot felul sunt în floare. Organele care au responsabilitatea de control aprobată să fie înțelese ca o poveste de distrugere și să-și învărsibeleasă unitatea.

Centrul puterii județene și municipale nu aude, nu vede! Buncărul comunismului (botozat pe vremea dictaturii CASA ALBĂ), unde își fac datoria „-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

PÂMÎNTUL - PENTRU VESNICIE, TÂRANILOR

Un ţăran în imensitatea cimpiei arate, cu pălăria scorojită și față brăzdată de vînt seamănă cu un Hemingway la malul mării. Sufletul lui însă, plingind pămîntul ce-i urcă de sub picioare, prin trup, spre un paradiș doar de el știut și înțeles, singurează fascinant: o fascinație revoltătoare ca-n minunăția aceea de roman, **TĂRANII DE PLATINA**, pe care prietenul nostru de la revista **FLACĂRA**, Eugen Mihăescu, a

Un țăran în imensitatea cimpiei arate, cu pălăria scorojită și fața brăzdată de vînt seamănă cu un Hemingway la malul mării. Sufletul lui însă, plingind pămîntul ce-i urcă de sub picioare, prin trup, spre un paradis doar de el știut și înțeles, singurează fascinant: o fascinație revoltătoare ca-n minunăția aceea de roman, **TĂRANII DE PLATINA**, pe care prietenul nostru de la revista **FLACĂRA**, Eugen Mihăescu, a dezvelit-o din stanioulul tristeții. Ochiul unui țăran e hamacul în care el, biet beduin al pămîntului, își poartă viața și istoria. E totuși un regat care s-a salvat de o mie de ori de la moarte și a rămas sprijinit în coadă sapei, la terminarea unei zile de muncă, să-și audă numele coborînd spre cer sau cutreierind aiurea să le intilnească pe cele ale înaintașilor săi. Dar astăzi, la capătul a 50 de ani de tragedie, țăranul român

devenit o existență incertă pe care excavatorul Legii funciare o ridică în aer și apoi dă cu el de propriu-i pămint. Na, satură-te ! Stelică al lui Dică al lui Avrămete din Zăvoiu zice că de data asta, gata, s-a terminat ! Ne-au furat destul ! Ce va fi, vom vedea. Vorbele lui au însă în ele minia arhaică a unei cruci de zăpadă răsărită pe drumul tîngitor al speranței. Fiindcă speranța nu moare niciodată...

„Să știu că mor pe pămîntul meu“

Cind am ajuns în halta Mătăsanu, vîntul adunase norii deasupra cîmpurilor și ciîiva străpi de ploie ne-au făcut să ne grăbim. Aveam de mers pe jos vreo opt kilometri. Lingă clădirea gării, un șapron adăpostea bicicletele muncitorilor navetiști. Pentru el ziua începea foarte devreme și se termină foarte tirziu. Tânărul, ne spune cel cu care om călătorit o oră și jumătate în tren, se îngrijeste mai întîi de vite și de păsări, pe urmă își vede și el de mincare. Și continuă: „eu mă trezesc la patru dimineață, mă-ntorc de la serviciu la cinci jumătate după-masa și pun capul pe pernă pe la unșe-doispe neaptea”. Deși muncește în București, la fabrică, tot tânăr se consideră. Are o vacă, niște păsări, a cumpărat doi purcei... mai e și grădina care trebuie semănată, ocum, că a venit primăvara... poate se-ndură Dumnezeu și la cele patru pogoane de pămînt pe care părinții au fost siliți să le dea ceopeului. Cu toate că legea asta, după gîndul lui, s-a dat cam tirziu și-or

șă fie multe capete sparte din cauza ei. Ne despărțim. Trecem prin satul Tețcoiu, urmărîți de priviri curioase, stăcunite printre ulucile gardurilor, apoi o luăm peste cîmp. Vîntul răvășește ciulinii și, ceva mai departe, cătiva cai galopează să, fără nici o întă. Aveam să aflăm mai înzâl ce e cu ei.

In apropiere de satul Zăvolu se înalță moivilă, despre care bătrînii spun că dăposti nisculva comori. În vremurile de emult, focurile albăstrui care se vedeaau oaptea acolo erau păzite de un orb, de unde și numele vechi al satului în care trămăz : Zăvoiul Orbului. Picioarele noastre de călări, obisnuiti cu nefelul, nu

Bătrînul cu care am stat de vorbă, un fel de Ilie Moromete, e pensionar. Da nu și-a primit pensia de 5 luni de zile. A doua zi aveam să aflăm că i s-au plătit 500 de lei pentru luna noiembrie 1990. Adică pe, 22 martie 1991. „J-am votat vota-i-ar Necuratu' ! Si să vedetă, domnișor, ce-o să-i mai votăm după întîi aprilie. El or zice că ne-au închis gura cu legea asta cu pămintu'. Da' noi ne-am cam săturat de hoți și de minciuni. Hoții de pe timpul lui Ceaușescu sint hoți și mai mari acumă î". Privesc în altă parte, peste acoperișuri. Așa sint eu, mai sensibil, mi-e rușine de rușinea altora. Ce să fac ?

O primărie pentru neliniștea dumneavoastră

fost nimeni pe la primărie în ziua respectivă. Cind să plecăm, ne ciocnim de fiul d-lui Ivoșcu (președintele feseneului) care ocupă funcția de casier. Costum de blue-jeans, adidas, rubicond. Nu știe nimic, evident. Ne îndreaptă, totuși, spre una din casele primarului și spre casa agenței agricole. La prima adresă, nimeni. Observăm, totuși, fluturarea unor perdele, aşa cum flutură la un anumit palat atunci cind începe să cinte o anumită cucuvea. Casa doamnei SIMIONESCU SANDA ne duce cu gândul la vilele de la Breaza ale fostei nomenklaturi. Lătrat de căine. Un jude care ne întrebă ce vrem. În fine, d-na agentă, costumată într-un halat de molton. „Azi și miine sunt zile libere, veniți luni dacă aveți vreo problemă”. După ce arătăm legitimatiile, aflăm că membrii comisiilor financiare, plus primăria lucrează zi și noapte întru beneficiul obștii, fără a ține cont de sărbătorile legale. Prin curte sisiile giștele. Deci, ne spune d-na Agent, comuna Mătăsaru are 1 760 de gospodării. Și nu există suprafețe excedentare. Cererile s-au primit, dar dinsă nu poate să vorbească în lipsa primarului. Datorită abilității colegului meu, suntem informați că în sectorul zootehnic vitele mor pe capete, datorită subnutriției, că infestează aerul și că există pericolul izbucnirii unei epidemii. Fapt confirmat de dl. primar, înținut totuși (deci nu era la Tîrgoviște) într-o din propriile grădini. Conform opiniiei domniei-sale, mortalitatea la vite este „normală”, nu mai mare decât în alte părți. Și cu asta, crede dinsul, s-a rezolvat totul.

dărimea grajdurile peste vitele în agonie. Multe au TBC, nu se mai pot ridica de jos și atunci este nevoie de pîrghii. Ca să scape de ele, conducerea a hotărît să le vindă. Cu 30 de lei kilogramul. Cine să cumpere așa ceva? La mulți, din ugeră însinete singe. Pe lîngă grajduri zac coșavre. Oase, coarne, organe interne în diverse stadii de putrefacție. Cîlni vagabonzi dind tircoale. Miros pestilental. Emanăție în toată regula! Îngrijitoarea nu unoasă nici numele președintelui C.A.P.-ului. „Cine îl vede? Vîne o oră dimineață, la sediu, după cîte cine moi știe? Nu dă și prin mizeria de aici.”

Bătrîna îngrijitoare așteaptă să lasă tensie. Îi e teamă totuși să nu se pomenească, precum cîțiva din satul Chirca, cu 20 de lei pe lună...

Pină și boii fug de drumul care duce spre... comunism
Foto : SILVIU STAI

TĂRANUL DE PLATINĂ

Biet ţăran de platină, ești trist
Viața ta e doar un cuib de ceară
Pe pămîntu-n care eu exist
Ești un crin sub Leagă funciară.

Comuniștii și-au vindut lozinci
Și-ai săpat la propriul tău mormîn
Pe asfaltul străzii cu opinci
Ai trecut, și-n fragul de pămînt.

**Biețăran de iarbă și omăt
Ești un prunc cu suflet de ferigă
Tot privești cu spaimă îndărăt**

„Mica țiganiadă“

Trecem prin cătunul Pănești, înființat în 1961 cu scopul de a-i stabiliza pe tiganii nomazi din zonă. Pe singura uliță, copiii dezbrăcați se joacă prin noroi. Fum, lătrat de ciini, muzică. Două-trei case care ar trezi învidie doamnei Simionescu Sanda. Restul, mult mai modeste. În fiece curte se înalță corturi. Acolo dorm, casele fiind mai mult o fudulle. De gătit, se gătește afară. Bărbații fumează și ciocâncesc la cazane. Din asta trăiesc. Si din cărăușie. Coii și catirii pe care i-am zărit pe cimp le aparțin. Primarul din Mogoșani se plinge că distrug recoltele. Si că oamenii nu vor să ia pămînt în apropiere de Pănești. Ar fi vorba de aproximativ 100 de hectare care nu vor fi muncite.

mustăcios chiuie. Pe bancheta din spate
o tinără cu salbe la gât și cu părul în
pletit cu bucăți de pinză multicolore. Cine
ce treabă are cu legea fondului funciar.
Să totuși cătunul sănătos să imi aducă
duce aminte de altceva. Cu vreo 12-13
ani în urmă luasem drumul unei Șatre de
țigani care pleca din Timișoara spre Arad.
60 de kilometri am fost un nomad descurcat
sub ploaia torrentială. A fost una din rarele
clipe ale vieții când am crezut că Dumnezeu
atinge cu aripa gloriei covorul prăfuit din înlăma bătută cu pietre
unul ciine. Țiganca de lîngă mine avea
17 ani și semăna cu un cuib de pasări
cintătoare. Straiele ude își se lipiseră pe
corp, părul îi cădea pînă dîncolo de șolduri
iar ochii străpungeau zarea ca să
cîntecă și săptămână prăbușit în desert. Îmi
cuse prin cap să-o fur dar bulibașa mă
ghicise: Române, ea are soarta șatrelor
n-ai ce-i face. Lăs-o în pace cău să
șundrulască țiganii. Azi e la Teatrul țigani
nesc din Zürich și trecînd prin Pănet
simt un gust amar. Aici e altceva. Toată
mizeria lumii ride în hohote și o sută
ceva de hectare aruncate în voia societății...

Cioburi colorate

o poate aplica respectiva instituție administrativă. Vă spun ceva ori vă aduc minte de anumite vremuri aceste măsuri. Dacă da, e-n regulă. Dacă nu, cu scuzele de rigoare, ne permitem să vă răspundem. Împrospătăm memoria citind din ordinul Departamentului unic pentru însămîntări din 1947, care sună astfel: „Mobilizarea pentru muncile agricole din toamna această trebuie să meargă pînă la ultimul secretar de primărie și agent agricol comercial și pînă la ultimul plugar din judecătoria”.

dețele respective. „Nu începe nici o lcoală că sub teama că pălmoșul pământului nu-și va munci ogorul se ascunde fapt altceva. Ce anume? Răspunsul simplu dacă plonjind mai departe pe fo de timp, în același nenorocit an, 47, varășii scoreau la lumină „legea de calculație a bunurilor agricole”. Tradusă, semnă că statul are posibilitatea „cezurării”, mai concret, dreptul de preemtiune și de control la vinzare. După de anii, constiința fesenistă lansează ordinul 56 care interzice, pur și simplu schimbarea categoriei de folosință a proprietarului agricol al unei persoane juridice în altă categorie de folosință, evident agricolă. Adică țărănuilui i se impunea să cultive. Ce se întimplă dacă nu respectă „planificarea”? Veți înțelege orindu-vă un exemplu: În sedința publică din 7 august 1950 de la Tribunalul Judecătorelui Mehedinți, completul penal, judecător fiind domnul Mihail Parpălă, asisori Petre Tema și Petre Grecu, Ministerul public avându-l ca reprezentant V. Pierre, s-a judecat cazul inculpatului Popescu Alexandru, din comună Vărgaș, același județ, trimis în fața tribunalului prin rechizitorul Parchetului Mehedinți pentru delictul prevăzut de articolul 2, litera a, Decretul 183 din 1948

combinat cuordonanta Comitetului Provinzorii Mehedinți nr. 7866 din 1950 prin aceea că nu s-a însămintat terenul proprietatea sa potrivit planului de cultură... cu moarăre și floarea soarelui iar alt teren nu l-a însămintat de loc. Față de această situație se vede clar că nu a procedat astfel datorită lipsel de materiale, el apartinind clasei chiabure, sau a neprincipali sole, ci numai intentionat în scopul de a sabotă planul de stat și bunul mers în Republica Populară al treburilor în drumul ei spre socialism. Ce ar fi de comentat? Ceea ce este valabil și astăzi dar gestul cel mai simplu ar fi, imitând un bătrân locuitor al satului, să facem semnul crucii și să scuipăm în sin. Să tot vorba lui: domnule, te pui cu dracu? I Dar să vedem și sentința rostită cu 41 de ani în urmă în cazul de mai sus: „Călăuzită de intențiunile dușmanoase ale inculpatului chiabur pentru sabotarea Republicii noastre, Tribunalul găsește că întrucât și în viitor purtarea inculpatului va fi ostilă regimului actual și va căuta să comită asemenea sabotajii, astfel că în cauză urmează să se pronunță și confiscarea totală a averii inculpatului. Pentru aceste motive, în numele legii, hotărăște: Condamnat pe numitul Alexandru Popescu să

mai obligă să plătească Comitetului provizoriu Mehedinți suma de zece milioane de lei daune cauzate, și mai obligă să plătească în casa statului 500 lei cheltuieli penale. În baza art. decretului 312 din 1949, dispune confiscarea totală a averii inculpatului.” Care inculpat nu era nimeni altul decât cel căruia prin înaltul decret nr. 340 din 18 februarie 1918, Majestatea Sa Regele își conferea Virtutea Militară iar printre-un Titlu definitiv de proprietate semnat de Directorul general Al. Constantinescu și Directorul general G. Ciopanu fusese improprietărit, conform legii pentru reforma agrară promulgată la 17 iulie 1921 cu trei hectare din moșia Corcova, fostă proprietate a domnului Anton Bibescu. Judecând cinstiț, n-avem decât să regretem vremurile când România era grinarul Europei, vis-a-vis de o Lege funciară care a aruncat agricultura într-un marasim din care nu se stie când și cum va ieși la sufragerie. Fiindcă deși afisează ideea dreptului la proprietate, guvernul bagă bete în roate încercând tot felul de chichite pentru a întări reîntoarcerea pământului la fratele său de sulfet: tăranul.

Un guvern care a încercat să îmbrace frumos o Lege funciară; deși arată ca un bazar de cloburi colorate, ea sapă în continuare la prăpastia unde vrea să-l

Dezastrul de toate zilele

prismă ; Cei care au bani vor cunoaște pămînt și vor devani moșieri. Vor angaja oameni și vor exploata forța de muncă. Și apoi, cei ce solicită desființarea SMA-urilor, dacă își cumpără tractoare, ce vor face cu ele ? Nu e chiar atât de simplu să fii tractorist. Oamenii spun despre inginerul Ciobanu că este un bun meseriaș dar opinile dumnealui ne surprind. Au în ele ceva din optica celor care 45 de ani n-au avut alt gînd decît să distrugă proprietatea privată. Așa stînd lucrurile, nu e de natură să ne mai surprindă art. 48, de ce terenurile din extravilan nu pot fi înstrâinatate decît după exercitarea dreptului de preemptiune al coproprietarului, al vecinilor și al statului. Si nici „argumentele” lansate împotriva opozitiei de domnii fesenisti, ce ar dori să demonstreze că destabilizarea agriculturii ar fi sută la sută vina foștilor moșieri sau a fillor acestora care intenționează să-si refacă vechile averi. Nîmic mai neadevărat. „războiul” pămîntului fiind declansat de o serie de lipsuri ale Legii, a modului eronat cum este înțeleasă sau aplicată. Dacă putem pune în discuție reaua intenție a legeaitorului vom mai vedea, cert este că o serie de practici nelegale și abuzive ale organelor locale ale administrației de stat, ale comisiilor instituite, precum și ale notariatelor din unele localități tensionează traducerea în viață a unui act de importanță vitală pentru țărani român. Să ne oprim doar la exemplul oferit de comună Mătăsaru unde un primar prea grăbit a eliberat un titlu de proprietate cui nu trebuie, din motive pe care doar dînsul le cunoaște, refuzând în schimb să primească cererea persoanei care, de drept și cu acte doveditoare, emite pretentii asupra respectivului patru de pămînt. Probabil că domnia sa, lecturînd legea a sărit peste art. 21 care prevede că o condiție esențială pentru atribuirea de teren posesia anterioară a acestuia. Dar, după cum v-ati dat seama din rîndurile de mai sus în comună MĂTASARU, situația este contrazisă de ce-

A black and white photograph of a person from the waist up. The person is wearing a dark, textured coat, possibly fur, and a wide-brimmed hat. They are standing in front of a brick wall with a metal railing visible behind them. The image has a grainy texture and appears to be from an older publication.

De la o bornă kilometrică drumurile pleacă în toate direcțiile. Dar nu și pentru țărani român. Și dacă aceasta el rămâne pe loc. O

oja fară nici o șansă !

